בס"ד

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'
בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ
רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

פורים דמוקפים

פר' תצוה
ט"ז אדר תשפ"א

הזמנים לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדה"נ	4:59
מוצש"ק	6:13
ר"ת	6:53

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א'	8:15	סוז"ת א'	9:27
סוזק"ש ב'	8:57	סוז"ת ב'	9:55

הזמנים לפי שעון חורף

גליון מס':
556

טיב הפרשה

שלימות בין אדם לחבירו ובין אדם למקום

וְלָקַחְתָּ מִן הָאַיִל הַחֵלֶב וְהָאַלְיָה וְאֶת הַחֵלֶב הַמְכַסֶּה אֶת הַקֶּרֶב וְאֵת יֹתֶרֶת הַכָּבֵד וְאֵת שְׁתֵּי הַכְּלָיֹת וְאֶת הַחֵלֶב אֲשֶׁר עֲלֵהֶן וְאֵת שׁוֹק הַיָּמִין כִּי אֵיל מִלֻּאִים הוּא: (כט, כב)

ופירש"י: כי איל מלואים הוא - שלמים, לשון שלימות שמושלם בכל. מגיד הכתוב שהמלואים שלמים, שמשימים שלום למזבח ולעובד העבודה ולבעלים, לכך אני מצריכו החזה להיות לו לעובד העבודה למנה, וזהו משה ששימש במלואים, והשאר אכלו אהרן ובניו שהם בעלים, כמפורש בענין:

טרם דברינו נבאר את תוכן דברי רש"י: הנה הכתוב מונה את כל הנתחים מקרבן המילואים העולים המזבחה, וכדי ליתן טעם מדוע גרוע זה הקרבן מן ה'עולה' שאין החזה ויתר בשר השלמים מצטרפים עם הנתחים המנויים להיקרב, - כדחזינן להלן שהחזה ניתן למשה למנה, (פסוק כו) והבשר נאכל לאהרן ולבניו (פסוק לב) - מסיים הכתוב 'כי איל מילואים הוא', והוא מלשון 'מלא ושלם', כלומר, אכן מעולה היא ה'עולה' מצד היותה כליל, אולם מאידך יש מעלה בזה הקרבן מה שאין כן בעולה, והוא שעל ידו מתמלאים ידיהם של כל הקשורים אל הקרבן, הן הקב"ה שאליו מקריבים הקרבן, והן הבעלים המביאים אותו להקריבו, והן העובד במקדש ומקריבו בפועל, וזהו המין נקרא בכל מקום 'שלמים', והוא מלשון 'שלימות', כי לזאת יקרא שלמות, דבר שהכל נהנים ממנו. עכתו"ד.

והנה לאמיתו של דבר אין לך מעולה בקרבנות יותר מן ה'עולה' כי היא נקטרת כליל לה', ואין ספק בדבר שה'עולה' הנקטרת כחוקה וכמשפטה מעוררת נחת רוח במרומים והיא גם כן בגדר עבודה תמה. אולם בפועל לא ניתן על זה הקרבן תואר של 'שלימות', כי תואר שלימות הוא דוקא באופן שיש בו ריצוי לכל.

יסוד גדול בעבודת ה' שנינו כאן, דהנה לא כדי לשבח קרבנות שלמים על פני קרבנות עולות זכה ה'שלמים' בתוארו, כי במקום שיחפוץ ה' בעולה אי אפשר לרצותו בשלמים, ובהכרח שזה התואר לא בא ללמד כי אם על כללות העבודה לשמים, כי אין השלימות בשום עבודה אם לא שהוא לשביעות רצונם של כל הסובבים אותו, דהנה לפעמים מקבל האדם על עצמו איזה קבלה טובה, ואינו שם על לב שקבלה טובה זו הינו על חשבונו של הזולת, אולם באמת לבו לשמים ואינו מתכוין לצער את הזולת, אבל רצון זה שנתעורר בו לעבוד עבודה זו אינו מניחו לעזוב את קבלתו, ועל כן הוא מתעלם מעצם העובדה שהוא רודה באחרים. עבודה זו הינה בגדר 'אליה וקוץ בה' היא אכן טובה לשמים אולם רחוקה היא מלקבל תואר 'שלימות', כי לא בזאת יחפוץ ה' שיעבדוהו גם בתנאים המכבידים על הזולת.

המחשה לכך הוא ענין אפיית המצות, שיש הרבה אנשים שלהם הקפדות שונות ומשונות בסידור האפיה והטחינה שקדמה לה, ובבואם אל מקום הטחינה והאפיה הם מצהירים את כל חומרותיהם בפני עובדי המקום, והינם דורשים שיתאמצו לעשות את העבודה שתהיה לשביעות רצונם, ואינם שמים לב שאלו הפועלים אינם מורגלים בכגון דא, והיגיעה הנדרשת מהם היא מעבר לכוחותיהם, וכשאין משלמים להם תוספת ממון על יגיעם הרי הם מורגשים כנרדפים, והנה זה האדם הרודה נדמה לו שהינו מרצה את בוראו בכך שמהדר במצוות, אולם לאמיתו של דבר לא באלה חפץ ה'.

וכדחזינן בספריו של הרה"ק החוזה מלובלין זי"ע, שם הדפיסו רשימה של הנהגות שכתב החוזה לתלמידיו, ויש בהם כמה וכמה הנהגות שבסופם כתב 'ולפעמים יעשה בהיפך' והקורא שאינו מתבונן בעומק הדברים אינו מבין הכוונה, כי מאחר שהנהגות אלו נזכרים לטובה בין יתר ההנהגות הטובים למה יש צורך לפעמים לשנות? וכמו כן אינו מובן מתי יש לשנות ומתי לא? אולם על פי דברינו מובנים הדברים, כי תמיד מוטל על האדם לשקול אם לא יגרום מכח מעשיו הטובים איזה עגמת נפש להזולת, ובאם רואה 'תקלה' במקום 'תקנה' יקבל שכר על הפרישה.

זהו שאמרו חז"ל (קידושין מ.): 'אמר רבא, רב אידי אסברא לי: 'אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו' (ישעיהו ג, י), וכי יש צדיק טוב, ויש צדיק שאינו טוב, אלא, טוב לשמים ולבריות זהו צדיק טוב, טוב לשמים ורע לבריות זהו צדיק שאינו טוב. כיוצא בדבר אתה אומר: 'אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו' (שם פסוק יא) וכי יש רשע רע, ויש שאינו רע, אלא, רע לשמים ורע לבריות הוא רשע רע, רע לשמים ואינו רע לבריות, זהו רשע שאינו רע', עכ"ל.

ומן הראוי הוא שתיכף בעת שמקבל עליו האדם הקבלה טובה יבחון את המעשה אם תהיה ביכולתו לעמוד במשימתו מבלי שיפגע בזולתו, וגם אם באותה שעה אינו מבחין שתהיה אי פעם הדבר לתקלה יקדים תנאי להקבלה טובה שאם יבחין ברבות הימים שאין הנהגתו רצויה לבריות יזיר את עצמו ממנה.

כי כיוצא בדבר אנו רואים במקרא שלפנינו, כי בעודו מדבר אודות החלק הנקטר על המזבח כבר מבאר הטעם מדוע לא נצטרפו החזה ובשר האיל, ודבר זה טעמי בעי, כי מן הראוי היה שימתין עד שיפרט הכתוב בפירוש שהחזה תהיה למנה למשה, ובשר האיל לאהרן ולבניו, ורק אז יפרש מדוע לא נצטרפו אלו בהקטרה. אם לא שנאמר שקדימה זו להורות בא שכבר תיכף בשעה שיש חפץ להקדיש את הנתחים לשמים ראוי להתבונן אם ראוי לקדש את הכל או להותיר מקצת עבור הזולת כדי לרצותו, ולא להמתין עד שיופיע הלה ויצהיר על הצורך בכך. וכמו כן בכל ענין וענין, יש צורך במחשבה קודם לקבלה, האיך ומתי לעשותה באופן שלא יגרום עגמת נפש להזולת..

טיב המערכת

• עד דלא ידע •

פעם ישבו שני שיכורים בעיצומו של יום הפורים והתווכחו מי מביניהם יותר שיכור, כל אחד טען שחברו שיכור לגמרי ואילו הוא פיכח לחלוטין, לבסוף החליטו לגשת אל שיכור שלישי שיחליט מי מביניהם יותר שיכור, ניגשו השניים והציעו טענותיהם בפני חברם השיכור, לאחר ששמע את כל הצדדים ענה החבר ואמר 'איני מבין למה באתם אלי, שהרי אין לי שום הבנה בענייני שיכורים, אבל לעניות דעתי ארבעתכם שיכורים'...

את המאמר הזה יתכן שתפגשו לפני משתה היין או לאחריו ואולי אפילו בעיצומו של ה'עד דלא ידע', בין כך ובין כך עלינו להבין מה המיוחד כ"כ במצב זה של 'עד דלא ידע' שרבותינו אמרו 'חייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי', וכדי להבין מה זה עד דלא ידע צריכים קודם להבין מה זה 'ידיעה', ידיעה זה דעת, ודעת זה בנפש, שם נמצאים הרצונות, ובפורים צריכים להגיע למצב של 'עד דלא ידע' שזה 'מסירות נפש', לוותר על הדעת, ולכן שיכור כשר אין לו רצונות של עצמו כי הוא במצב של 'מסירות נפש', הוא מוסר את כל רצונותיו כלפי שמיא, ואם כבר יש לו איזה רצון, מדובר ברצון של עבודת השם ולא רצון גשמי.

וזהו באמת כל עיקר נס פורים, כי המן שמח כשיצא לו בגורל חודש אחד משום שידע שבחודש זה מת משה רבינו, אבל הוא לא ידע שבחודש זה נולד משה רבינו, והוא גם לא ידע שפטירתו של משה רבינו אינה מיתה כמו כל אדם, כי משה רבינו מסר את נפשו עבור עם ישראל, ולכן בפטירתו כתוב 'ולא ידע איש את קבורתו', כי כמו שאמרנו 'ולא ידע', זה מצב של 'מסירות נפש', ומאותה סיבה, אמרה אסתר 'וכאשר אבדתי אבדתי', כי כדי להביא ישועה לעם ישראל צריך 'מסירות נפש'.

ולכן כדי לקבל את ההשפעות הגדולות של להיות עושים את שני ימי הפורים האלה' עלינו לשתות 'עד דלא ידע', וע"י 'מסירות נפש' זוכים לישועות.

(ע"פ טיב המערכת-פורים)

טיב ההודעות

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א ○ במספר מיוחד וישיר
באידיש: 073-2951321 ○ בלשון הקודש: 073-2951320

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

טיב הלכה

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

הלכות חג הפסח - א'

שלשים יום קודם החג

א. כל שלושים יום צריך לעיין בכל דבר שהוא עושה שלא ישאר בו חמץ באופן שלא יוכל להסירו בנקל (מ"ב סי' תל"ו סקל"ב). ולכן מן הנכון שמי שמעיין בספר בעת האכילה מפורים ואילך, יזהר שלא ישאר בו משהו חמץ כדי שלא ימצאנו בפסח, וכן כל כי"ב (עיה"ש שם סס"ק).

ב. מנהג ישראל שמברכין כל אחד את חבירו שנזכה לחג הפסח 'כשר', והכוונה בפשיטות שלא יהיה משהו חמץ ח"ו (שער יששכר מאמר זמן חירותינו אות ל"ה, ועי"ש עוד).

הכנת הבית לפסח

הכנת הבית

א. צריך לכבד חדריו קודם הבדיקה, משום דלא מיבדק שפיר בלא כיבוד, והמנהג לכבד כל הבית והחדרים ביום י"ג כדי שיוכל לעשות הבדיקה כדין בתחילת ליל י"ד (רמ"א סי' תל"ג סי"א ומ"ב סקמ"ה). ונהגו כל ישראל להתחיל להכין את הבית שלשים יום קודם חג הפסח שיהא נקי מכל חשש חמץ, ומנקרין ומכבדין כל הבית והכלים מן החמץ, ומגררין כל מקום שידבוק שם החמץ (מהרי"ל הל' פסח).

ב. נהגו לגרר הכתלים והכסאות שנגע בהם חמץ, ויש להם על מה שיסמוכו, ואין ללעוג על המנהג לומר שהוא מנהג שטות וחומרא יתירא, שיש למנהג זה סמך מן הירושלמי, ואע"ג דלא איירי שם במשהו, אך ישראל קדושים הם ונהגו להחמיר אפילו במשהו (סי' תמ"ב ס"ו ובמ"ב ושעה"צ שם).

ג. צריך ליזהר מעת שמתחילים לנקות הבית שיהיה החמץ בביתו מונח במקום משומר, שאם לא כן מה תועלת יהיה לו מכל הנקיון אחרי שהחמץ נסחב לחדרים המנוקים (שיעורי קנה בשם פסח).

ד. אותם המקומות שקשה להשאיר בדיקתם עד ליל ארבעה עשר, כגון ארונות המטבח שממלאים אותם עם מאכלי פסח וקשה לפנותם בליל י"ד כדי לבדוק שם, ראוי ונכון שיבדקם באחד הלילות שקודם ליל י"ד לאור הנר ובלי ברכה (שם).

ה. אע"פ שמצד עיקר הדין הקילו הרבה פוסקים שאין חובה לבער פירורים קטנים של חמץ כיון שהוא מבטלן, מ"מ למעשה נוהגין להחמיר ולבער כל פירורים אפילו קטנים ביותר, והטעם כי אף שאין הדרך לאכלם, מ"מ יש לחוש שמא יפול פירור חמץ בתוך המאכל שלא במתכוין ושלא ברצון, והרי חמץ בפסח אינו בטל אפילו במשהו, ונמצא שנכשל באיסור אכילת חמץ בפסח.

ו. יש ליזהר בעת נקיון הבית לשים לב לכל המקומות והחפצים שיכולין להימצא בהם חמץ, לדוגמא: במכשיר הטלפון ובפרט בשפופרת מצוי לפעמים פירורי חמץ, כל מיני טבעות שלובשות הנשים שנוגעים בהם בחמץ, [ואם לובשות הטבעות גם בימי הפסח בעת שמבשלות לפסח, יש ליזהר להגעילן לאחר שינקם היטב מפני שמצוי בהם בליעות של חמץ], וכן יש לנקות השואב אבק, השטריימל והמגבעת, וכן כל שאר חפצים שהאדם מחזיק עמו, כמו ארנק מפתחות פלאפון וכדו'.

ז. חסידים ואנשי מעשה נוהגים גם לשטוף הדברים שקונים לכבוד החג מחשש פירורי חמץ, כגון מיני פירות וירקות וביצים, וכן בקבוקי יין ושמן, וכל דבר העלול להיות עליו פירורי חמץ.

ח. יש ליזהר ולהשגיח במה שמצוי כשמביאים שק תפוחי אדמה וכיו"ב שמחמת כובד השק סוחבים אותם על הארץ, ולפעמים נסחב עם זה גם פירורי חמץ, ובקל יכול להיכשל באיסור חמץ בפסח.

ט. כמו"כ צריך ליזהר כשמביא לביתו מאכלי פסח עם רכב הסעות, ומצוי מאד שהמקום המיועד להניח שם את מוצרי הפסח מלאים בפירורי חמץ, על כן יש להשגיח ולנקות את המקום היטב מתחילה, או שיניח איזה דבר כמו נייר או ניילון להפסיק ביניהם כדי שלא ידבק בהם החמץ.

י. יש ליזהר מאד בעת שטיפת ורחיצת הבית שלא לשפוך מים על המשקוף שסמוך למזוזות שעלולות להתקלקל ח"ו, ואם יש חשש שנרטבה המזוזה צריך לבודקה.

יא. חמץ שנפלה עליו מפולת (גל של אבנים ועפר), אם אין הכלב יכול להריח ריחו ולחפש אחריו, דהיינו שיש עליו גובה ג' טפחים, הרי הוא כמבוער מן העולם לגמרי ואינו עובר עליו בבל יראה ובל ימצא מן התורה אף על פי שלא ביטלו (סי' תל"ג ס"ח, שו"ע הרב ס"ל). ולפ"ז ה"ה אם נתגלגל חמץ תחת ארון כבד בעומק שאי אפשר להגיע אליו בידיים ה"ז מבטלו ודיו.

יב. מגירות ומדפים שדרך להסירם ממקומם ולהפכם בעת שמנקים אותם מן החמץ וה"ה קדירות וכיו"ב אינם צריכים בדיקה, שמכיון שכבר הפכם ודאי שאין בהם חמץ (שיעורי קנה בשם פסח).

ספרים

יג. י"א שיש חיוב מעיקר הדין לבדוק את הספרים שמשתמשין בהם לפעמים בחמץ משום חשש פירורים, או ימכרם לנכרי ויעשה בפניהם מחיצה (חזו"א סי' קס"ז ס"ק י"ג יח"ח). וי"א שמותר להשתמש בספרים המונחים בארון הספרים אע"פ שלא ניקה ולא בדק אותם לפסח מפירורי החמץ, משום דפירורי החמץ שנמצאים בתוך הספרים בטלים ואינם צריכים ביעור (הליש"ש פ"ה ס"ה, הליכות אבן ישראל, שיעורי קנה בשם פסח), ואף אם ימצא פירורים לא חשיבי ולא טרח אדם ללקטם לאכול מהם, וגם הוא מאוס לאדם לאכול מהם (ליקוטי תשוה"ג פסח).

יד. ומ"מ הספרים שרגיל להשתמש בהם כל ימות השנה בתוך הסעודה שבודאי יש בהם פירורי חמץ, טוב שיעשה להם היכר שלא יבוא להשתמש בהם בפסח בעת סעודתו, שיש לחוש שמא יפלו פירורים מתוכם על השולחן ולתוך המאכל, אם לא שבודקם דף אחר דף ומנקה אותם מן הפירורים (שיעורי קנה בשם פסח), או שיניח מפה אחרת תחת הספרים (הליכות אבן ישראל).

והספרים המתגוללים ונמצאים בתוך החמץ בכל ימות השנה, כגון סידורי תפילה של ילדים וכדומה, וכ"ש זמירות לשבת וברכונים של ברכת המזון, פנקסי טלפון לוח וכדומה, שהם מלאים פירורי חמץ ומודבק בהם ממאכלי חמץ, קרוב הדבר שא"א לנקותם, ועל כן טוב שיצניע אותם בין הדברים שאין משתמש בהם בפסח, או ימכרם לנכרי (שיעורי קנה בשם פסח).

טו. יזהר שלא ישים אצבעותיו לתוך פיו תוך כדי הלימוד, ונכון לנקות ידיו אחר הלימוד בימי הפסח.

טז. יש מדקדקים ומשגיחים על הספרים לשומרם בכל ימות השנה שלא יפלו לתוכם פירורי חמץ (שיעורי קנה בשם פסח, ליקוטי תשוה"ג פסח).

טיב התחזקות

▪ לא יכרע ולא ישתחוה ▪

מדוע אתה עובר את מצות המלך

ימי הפורים האלו נזכרים ונעשים בכל שנה ושנה, ובכל שנה לעת הזאת מתעוררים שוב אותם האורות ואותם הכוחות שהיו בימי מור והדס, כמבואר בספרים הקדושים שבכל מועד אנו חוזרים למציאות הראשון ולמעין אותו הזמן שבו אירע הנס, וממילא נדע שסיפור המגילה אינו סיפור בעלמא ומכעשה דברים בלבד, אלא הוא מציאות שחוזר על עצמו בימים אלו ממש, ואור קדושתם של מרדכי ואסתר מרחפים עתה בחללו של עולם וכל הרוצה ליטול יבוא ויטול.

בהתבונן במעשה המגילה והנס הנפלא שאירע לאבותינו בימים ההם ובזמן הזה, אנו רואים דבר פלא, כל הצרה והגזירה של המן התחילה בזה שמרדכי הצדיק לא היה מוכן להשתחוות להמן, כמו שכתוב במגילה (אסתר ג, ב) "וכל עבדי המלך אשר בשער המלך כורעים ומשתחוים להמן כי כן צוה לו המלך ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה", רק בגלל זה עלתה חמתו של המן בראשו עד להשחית, ונכנס בקרבו רוח של שטות להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מטף ועד זקן ביום אחד, ולולא היה ה' בעזרנו מי יודע מה היה יכול להתרחש רח"ל.

ולעולם קשה מאד להבין את הנהגתו של מרדכי הצדיק, למה היה צריך לנהוג באופן הזה, ומדוע היה צריך להתגרות בהמן, ואפילו אם לא היה חושש לחיי עצמו והיה מוכן ללכת עד כדי מסירות נפש, אולם כיצד הרהיב עוז להכניס את כל כלל ישראל לסכנה בגין מעשהו, ובפרט לאחר שעבדי המלך אמרו אליו יום ויום והזהירו אותו "מדוע אתה עובר את מצות המלך", וכי לא ידע עם איזה רשע יש לו עסק, כיצד באמת מלאו נפשו לעשות כפי שעשה ולהכניס את כל ישראל לסכנת כליון ח"ו.

אומנות היצר הרע להתחיל בעבירה קטנה

אולם מרדכי ידע האמת שכאשר הרשעים באים בתביעות לישראל לעשות כך או כך, אסור למלאות את בקשתם אפילו במעט, כי כאשר הם רואים שבני ישראל נענים במקצת לבקשותיהם, אינם נעצרים בכך אלא מיד מגדילים את דרישותיהם וגוזרים גזירות חדשות על הדת, וכדרכו כסל למו של היצר הרע, שקודם מתחיל לפתות את האדם לעבירה קטנה, וממשיך והולך עוד ועוד עד שנלכד האדם ברשתו לגמרי, וכדאמרינן בגמרא (שבת קה:) "שכך אומנתו של יצר הרע, היום אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו עבוד עבודה זרה והולך ועובד".

וגם כאן אחז מרדכי הצדיק שהגזירה להשתחוות להמן הוא גזירת שמד על כל כלל ישראל, ואסור לו להסכים לזה אפילו במחיר של סכנה ממשית על חיי הגוף, כי כאשר קיום התורה והמצוות הם בסכנה לא קיים שום חשבון נוסף, ואסור להתפשר אפילו על דבר אחד שבתורה הקדושה, ולא רק זה, אלא אפילו להעמיד פנים כאילו מציית לגזירה אסור, גם אם באמת לא יקיים את מצוות המלך, וכדרך שכתוב במגילה (ה, ט), "וכראות המן את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו", דהיינו לא רק שלא היה בכוונת מרדכי להשתחוות להמן, אלא אפילו לא זע ולא קם מפניו, הוא לא התייחס אליו כלל, כאילו היה אוויר.

ובאמת כן היה אצל שאר האנשים שלא הלכו בדרכיו של מרדכי הצדיק, קודם כל היו מוכנים לוותר רק במעט ואחר כך כבר לא שלטו בעצמם ונמשכו אחריו עוד ועוד, וכמאמר המגילה (ג, ב) "וכל עבדי המלך אשר בשער המלך כורעים ומשתחוים להמן כי כן ציוה לו המלך", קודם כל כרעו והרכינו לפניו את ראשם במעט מעט ואחר כך כבר נעשה להם כהיתר גמור והשתחוו לגמרי, בפישוט ידיים ורגליים, ורק מרדכי היהודי "לא יכרע ולא ישתחוה", לא התחיל לכרוע וממילא גם לא המשיך להשתחוות.

והמציאות מוכחת שכל אלו שלא ידעו לעמוד כחומה בצורה כנגד גזירות הדת והיו מוכנים להתפשר אפילו מעט, אחריתם של אלו לא עלתה בידם והנסיון מוכיח שבסופו של דבר איבדו את הכל, כי העיקר הוא להכריז בקול גדול ולא יסף ולומר 'לא' מיד בתחילה, וכפי שפירשו בספרים הקדושים את הפסוק (איוב יד, ד): "מי יתן טהור מטמא לא אחד", דהיינו שכל החילוק בין טהור לטמא הוא 'לא' אחד, מי שיודע לסרב לגמרי ולומר 'לא' הוא זה שנשאר טהור.

שלושה גזירי עץ...

וידוע המעשה שהיה אצל הרה"ק המהר"י מבעלזא זי"ע, שנודע במלחמתו התקיפה כנגד ה'משכילים' ופושעי ישראל שרצו לפרוץ פרצות בכרם בית ישראל, דרכם היה להחניף לשלטונות ויחד עמהם לטכס גזירות שונות ומשונות כנגד יראי ה' חסידים ואנשי מעשה, ממש אין לך יום שאין קללתו מרובה מחברו, תמיד חיפשו דרכים ורעיונות כיצד לחדור בקרב מחנה היראים ולהטיל שם את ארסם, כמובן שהם נתקלו בהתנגדות עזה מצד גדולי ומנהיגי הדור שעמדו להם בדרכם ולא נתנו להם להפיק את זממם הרע.

פעם אחת באו משלחת של אותם 'משכילים' אל הרה"ק המהר"י זי"ע, והציעו לפניו שיבוא לקראתם ויתפשר עמהם באיזה דבר מועט ועל ידי כך ירפו ממלחמתם התמידית בכל קדשי ישראל, הרה"ק מבעלזא לא היה לו כל כוונה להתפשר עמהם וכמובן שלא היה בדעתו לוותר ח"ו על איזה דבר הלכה ואפילו על מנהג טוב, אולם בכדי להיפטר מהם אמר להם שכתוב בגמרא (מועד קטן יח.) כי מדת חסידות לשרוף את הציפורנים, ומאחר שנהגו לגרד ג' כפיסי עץ מן השולחן ולשרוף בזה את הציפורנים, מעתה, למען השלום יגרדו רק שני פיסות במקום שלוש...

אולם מיד לאחר שפנו לצאת מחדרו הק' נחפז הרה"ק מבעלזא אחריהם והזעיק אותם מיד לשוב אל החדר, ואמר להם שהתיישב בדעתו שח"ו לשנות אפילו בדבר קל שבקלים, ואפילו בדבר שאינו הלכה ואינו מנהג, אנו מדרכנו לא נזוז כמלא נימה ונמשיך להילחם בכם ובדרככם עד חרמה ולה' הישועה.

טיב המעשיות

הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק זי"ע

כתב בספר הקדוש מאור ושמש (ריש רמדי רות), וזל"ק: "דורות שהיו קודם הבעש"ט רבי ישראל זצוק"ל, אף שהיו עוסקים בתורה ועבודה, מכל מקום לא שמו לבם לתקן אשר פגמו, עד ימי הזקנה, ולא ידעו כוחה של תשובה עד היכא מגיע. - עד שעיר וקדיש מן שמיא נחית, הוא הבעש"ט ז"ל, ואחריו בא הרב הקדוש רבינו אלימלך ז"ל, והם פתחו השער לה', שטוב לעשות תשובה בעוד שהוא איש, דהיינו בימי נערותו וכו'. ובימיהם התחילו להתעורר פרחים וציצים בתשובה. על ידי שהם היו דבוקים תמיד בתשובה הרמתה, היו ממשיכים את עולם התשובה על כל העולם" ע"כ.

כבר נודע והתפרסם בקרב לב שלומי אמוני בית ישראל, גודל כוחו של רבינו הרבי ר' אלימלך לעורר לבבות ונפשות ישראל ולהשיבם בתשובה שלמה, לקרבם אל צור מחצבתם בשמחה ובטוב לבב, ולהביאם אל קרבת אלקים טוב.

כאשר העידו בו תלמידיו הקדושים, גדולי ומצוקי ארץ זי"ע, שכל מי שזכה לעבור את מפתן פתח ביתו נאוה קודש, [דשוועל פון די טיר], הן בחיי חיותו, והן לאחר מותו בציון קדשו, במקום נחלתו אשר בליז'ענסק של מעלה, מובטח לו שלא ימות בלא תשובה!

[אך כאשר העידו הצדיקים בזה, צריך לעבור' דרך מפתן הפתח, לפתוח את הדלת ולהיכנס פנימה, בבתי גוזאי שבלב. - והרבה שאף כי היו שם בפנים, אבל את המפתן לא עברו ואת הדלת לא פתחו... וכפי מידת פתיחת הדלת, כן זוכים לפתיחת הלב בתשובה, וד"ק].

ובסדר צורת התשובה, שהיה בעל ההילולא זצוק"ל תובע מאיתנו, כבר העיד תלמידו המובהק של רבינו, הרה"ק רבי זכריה מענדיל זצוק"ל אב"ד דק"ק שטרום, [שאף סיים בעסק הדפסת ספרו הק' "נועם אלימלך" דפו"ר, כמבואר בהסכמות שם], בספרו הגדול "דרכי צדק" (אות ט), וזל"ק: "שמעתי ממורי ורבי [הרבי ר' אלימלך] נ"י, האדם בעת התעוררו לתשובה, מחמת גודל החרטה שיש לו, לפעמים מקלל עצמו, ומעורר עליו דינין ויסורים ומבקש שיבואו עליו עבור חטאו. - אין לעשות כן, רק יבקש מהשי"ת שיחזיק לבו לתשובה, ולא לעורר דינין. וזהו פיתוי היצר הרע, שמבקש לאבדו בלא תשובה כהוגן, ויכול למות קודם זמנו. ופעם אחת היה תלמיד עושה כן, והוכיח אותו מורי ורבי דרך כלל" עכל"ק.

הבה נתחזקה נא בתשובה שלמה ומתוקה, בכוחו של אותו זקן, השופע בליבות ישראל כנהר שאינו פוסק. לקרבנו אל דרך הטוב והישר.- כדרך שהורה לנו שלא להרבות בחרטה של עצבות ח"ו, ושלא לקלל את עצמו ולהמשיך עליו דינים וייסורים שונים רח"ל, כפי שמפתהו היצר הרע. - כי אם בעיקר ב'עזיבת החטא' והרגלי כזב מגונים ועקומים, וב'קבלה על העתיד', בפתיחת דף חדש, ולשנות דרכו לטובה ולברכה.

בעמדנו כה בהאי שבתא קדישא עילאה, "שבת פורים" לבני קרתא דשופריא, אשר כוחו 'משולש' בסגולת תשובה מאהבה, כד"א (שבת פח.) הדור קבלוה בימי אחשורוש עי"ש. - נתעלסה נא באהבים בתשובת ימי הפורים בשמחה וברצון! באהבת השי"ת, אהבת התורה, ואהבת ישראל, אמן.

-> • <-

האחים הקדושים, הני תרי צנתרי דדהבא, הרה"ק הרבי ר' אלימלך זצוק"ל והרבי ר' זושא זצוק"ל, ערכו כידוע 'גלות' יחדיו, בשוטטם על פני ארץ נעים ונדים מעיר לעיר ומכפר לכפר, מתחברים ומתדבקים יחדיו בגלות השכינה הקדושה, הנודדת מקינה ומתגוללת בגלות בניה בני קל ח'.

בימי עריכת הגלות הקפידו לשמר היטב את תנאי הגלות, שעיקרו הוא שלא ללון שתי לילות רצופים במקום אחד, וכך היו מהלכים וגולים ממקום למקום תדיר.

והנה קרה פעם שעברו עליהם שלשה ימים רצופים שלא מצאו בהם שום דבר מאכל או משקה, והיו שרויים בכל אותם שלושת ימי התענית הקשה בכל לבבם ובכל נפשם בתורה ועבודה כדרכם, ועוסקים בתשובה ותיקון המעשים, כתכליתה של גלות המזככת את הנשמה ומכפרת את העוון.

ויהי לעת ערב, לאחר תפילת ערבית בבית הכנסת קטן שבאחת העיירות, ראה אותם אחד מן המתפללים, והכיר בהם שהם אורחים עניים זרים בעיירה, ונראים מאוד חלושים ורעבים, והזמינם ללינת הלילה בביתו. בהגיעם אל בית האיש ערך היהודי בפניהם שולחן נאה בסעודה טובה, שם 'שברו' הצדיקים את תעניתם באכילה ושתיה, שנסכה בהם כוח להמשיך בדרכי גלותם הקשה.

לרגל יומא דהלולא רבא של מרן רבינו הרה"ק רבי אלימלך בהרה"ק רבי אליעזר ליפמאן מליז'ענסק זצוק"ל, (נלב"ע כ"א אדר תנצב"ה לפ"ק). – הננו בזה בקובץ קטן הכמות ורב האיכות אודות בעל ההילולא, מלוקט מפי מורנו הגה"צ שליט"א. מתוך מה שסיפר לפנינו בהזדמניות שונות, כדי ללמדנו אורחות חיים ודרכי יושר, במה שנוכל ללמוד טיב לקח מוסר, בנגיעה מעט ואחיזה בקצה שיפולי גלימתו הנאצלה בקדושה של מעלה, של רבינו הקדוש בעל "נועם אלימלך" – זכר צדיק וקדוש לברכה.

לאחר שסיימו את ארוחתם ובירכו על המזון, הובילם המארח אחר כבוד אל חדר האורחים, שם הציע בפניהם את מיטותיהם היפות, כדי שיוכלו לישון טוב ולצבור כוח, כפי שאמרו לו שמקווים לצאת לדרכם למחרת השכם בבוקר.

בטרם עלו האחים לשינת הלילה, היו נוהגים כמנהג צדיקים וקדושים לעורר "חשבון הנפש" על כל מאורעות היום, בכל מה שעבר עליהם מן הבוקר ועד הערב. בהיותם ממארי דחושבנא, המפשפשים בכל מה שעשו באותו יום, לשוב בתשובה ולתקן את כל הנצרך לתיקון.

כדמפורש בזוהר הקדוש (ח"ג דף קפח.) וזל"ק: "מאן כו' דאיהו מארי דחושבנא [מי שהוא מבעלי החשבון], הא אוקמוה, דבכל ליליא וליליא, עד לא ישכב ועד לא נאים, [בכל לילה ולילה בטרם ישכב כשעדיין אינו ישן]. בעי בר נש למעבד חושבנא מעובדוי דעבד כל ההוא יומא, ויתוב מנייהו, ויבעי עלייהו רחמי.

[צריך בן אדם לעשות חשבון ממעשיו שעשה כל אותו היום, וישוב מהם ויבקש עליהם רחמים]. מאי טעמא בההיא שעתא וכו'. ובעי בההיא שעתא למעבד חושבנא מעובדוי, ויודי עלייהו, בגין דאיהי שעתא דמותא, ואלין אקרון מארי דחושבנא".

[וצריך באותה שעה לעשות חשבון ממעשיו, ולהתודות עליהם, משום שהיא שעת המוות, ואלו נקראים בעלי החשבון] ע"כ.

באותו לילה כשערך הקדוש הרבי ר' אלימלך את חשבון נפשו מכל מאורעות היום, חישב ומצא שהיו לו באותו יום בלבד כמאה עבירות! - וזאת על אף שהיה זה היום השלישי לתעניתם, יום שעסק בו הרבה בתשובה ותיקון המעשים הדק היטב. - מכל מקום אחר שהרבה לדקדק בחיפוש אחר חיפוש ובדיקה אחר בדיקה, פשפש ומצא בעצמו כמאה עבירות, שעבר עליהם בזה היום והמרה פני ה' אלקיו! תיכף החל ר' אלימלך בוכה ומבכה במר נפשו, ושעה ארוכה היה מתחרט בתשובה גדולה על אותם העבירות.

כשסיפר זאת לאחר שנים הרבי ר' זושא זצוק"ל לתלמידיו, כדי לעורר את לבבם ולהמחיש בפניהם עד היכן מגעת מידת התשובה. נענה אחד התלמידים ואמר בפני הרבי ר' זושא, הלא אותם 'עבירות' שעבר כביכול הרבי ר' אלימלך, הם בוודאי יותר גבוהים ונעלים מן 'המצוות' שלי...

[כענין שהיה חכימא דיהודאי הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ זצוק"ל, הולך אל הנהר אחר שסיים רבו הק' הרבי ר' אלימלך את אמירת 'תשליך', ועשה תנועה בידיו כמי שמאסף בחזרה את כל העבירות שהשליך הרבי זה עתה אל הנהר... באומרו, שאלו ה'עבירות' שזרק עכשיו הרבי לים, בשבילו הם מצוות גדולות ונעלות!].

אך הרבי ר' זושא לא קיבל תשובה זו, ופנה אל אותו תלמיד ואמר: אינני מבין, הלא השי"ת צדיק ישר ונאמן, וכל אחד ואחד מישראל צריך לעובדו כפום דרגא דיליה, ואם הרבי ר' אלימלך עשה תשובה על אותם עבירות, הרי הם בוודאי דברים שנעשו שלא כרצונו יתברך.

ועתה בואו ונחשוב חשבונו של עולם, באם הרבי ר' אלימלך היה צריך לתת על אותם עבירות דין וחשבון, הלא בוודאי גם בשבילך הם עבירות שיתבעון עליהם! - רק שייקחו עוד שנים רבות עד שיתבעון עליהם... כי מתחילה יתבעו אותן על העבירות והפשעים החמורות שעשית, ותצטרך לתת את הדין עליהם בעונשי גיהנם קשים ומרים, כדי לזכך ולטהר את הנפש. ולאחר עונשים רבים כשכבר תהיה נשמתך זכה ונקיה במעלה נפלאה, אז יוכלו לתבוע ממך גם את אותם דקות שבדקות, שבמדרגות אלו שבנפש גם הם ייחשבו כעבירות!

ללמדך שאין חקר לעבודת התשובה, ויש לחתור היטב בתשובה שלמה ורצויה, זיכוך אחר זיכוך, עד שתהא הנשמה טהורה ונקיה מכל סיג ומכל רבב, ועומדת מוכנה לעבוד ולשרת לפני המלך מלכו של עולם תמיד, אמן.

[מתוך דרשה בענין התשובה, קובץ 701002]

-> • <-

| המשך בעמוד ד' |>

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

'חסד יסובבנו'

"יש לך נסיעה ביום שישי עם קבוצה לצפון, אתה משאיר את האוטובוס בצפון וחוזר עם עוד נהגים ברכב פרטי לפני שבת ותיכף במוצ"ש תסעו שוב לצפון ברכב הפרטי להחזיר את הקבוצות לירושלים באוטובוסים"

עשיתי חשבון שהחזרה המשוערת היא סמוך מאוד לשבת קודש ואצלי שבת כבר מוכנה וערוכה מהשעה 12 בצהרי יום שישי ואין סיכוי שאכנס לשבת בצורה כזו. הבוס הציע לי שכר כפול אך נאלצתי להשיב אותו ריקם כי זה לא עניין של כסף כי אם עקרון שלא אוותר עליה בעד כל הון שבעולם.

בפרט שלפני חודש נפגע רכב ההסעות וההשתתפות שלי בנזק הגיע לסכום המשכורת של אותו החודש. חשבון נפש שעשיתי הביא אותי למסקנה שבלחץ של הבוס לקחתי כמה נסיעות על חשבון השיעורים הקבועים שלי בדף היומי ושער הביטחון בחובת הלבבות ואי לכך לא ראיתי סימן ברכה וקבלתי על עצמי שלא לבטל את השיעורים הקבועים מראש ויהי מה...

הבוס בלחצו התעצבן ואמר שאם כך אז גם ההסעות הקבועות שאני עושה לו מדי בוקר וצהריים הוא יעביר לנהג אחר. עניתי לו בכבוד שהוא לא זה שמפרנס אותי ואם הוא חושב שאני עבד נרצה שלו אז שיקח נהג אחר, שהלוא כל הסיבה שלא הלכתי לעבוד בחברות אחרות מכיוון שאני לא רציתי לבטל את השיעורים הקבועים וכאן זה הסתדר לי טוב.

בקיצור הוא הודיע לי שאין לי יותר עבודה אצלו. זה היה ביום רביעי, ביום חמישי בשבע בבוקר הפלאפון שלי מצלצל ללא הפסקה בדקתי על מה הסער והנה זה הבוס לשעבר מתחנן שאקח את הנסיעה של ההסעות הקבועות , התברר שהנהג החדש פשוט לא הופיע.

ריחמתי עליו ולקחתי את הנסיעה.

עוד באותו היום נכנס נסיעה לצפון למקומות הקדושים כחצי שעה אחרי השיעור, לקחתי את הנסיעה בשמחה כי מאוד חשקה נפשי לנסוע למקומות הקדושים ועתה משמים סייעו בידי לקחת כזו נסיעה ולהתפרנס וגם להתפלל.

ומה קרה שנכנס כזו נסיעה מהרגע להרגע? הם תכננו לנסוע בעוד שבוע אלא שתחזית מזג האוויר הסוער שינתה את התכניות וביקשו להקדים את הנסיעה מיד כבר ביום חמישי שלפני זה.

"הבוטח בה' חסד יסובבנו!!!"

בעל המעשה:נ.ב.

הפעונין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
פוזמן לשלוח אל ר' שפחה סמואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

בעיה"ק ירושלים ת"ו התגורר בדור שלפנינו איש חסיד נאמן, ה"ה הרה"ח רבי אברהם וילנער, הוא היה בנן של קדושים, מנכדי מרן אי"א הרבי ר' אלימלך זצוק"ל מליז'ענסק.

כאשר עלה ארי מבבל, הרה"ק רבי אהרן קדוש ה' מבעלזא זצוק"ל, אחר הצלתו הניסית המופלאה מגיא התופת, התקרב אליו הר"ר אברהם לחסות בצל קדשו.

באחת השנים בעת ששהה הבעלזער רב בשכונת קטמון הישנה שבירושלים, כדרכו מדי שנה בשלהי דקייטא, הגיעה אל ר' אברהם טלגרמה דחופה מארצות הברית, שאחד מקרובי המשפחה הרוממה שבאמריקה החולה במחלה קשה נמצא כעת בסכנה גדולה, לאחר שהוחמר לפתע מצבו והתדרדר, רחמנא ליצלן. והחולה מבקש מאוד על נפשו להזכירו עם פתקא בקודש פנימה, ולהתחנן בעדו בדבר ישועה ורחמים, להעלות ארוכה ומרפא לנפשו.

באותה עת בה הגיע המברק הדחוף לא היה ניתן להיכנס אל הרבי, מאחר שתקפה אותו חולשה קשה. [כאשר ידוע שכל עצם חיותו באותם שנים על אדמות, היתה בדרך על טבעית. בהיותו איש צנום, שבקושי אוכל ושותה מעט דמעט, ורוב שעות היום יושב בדבקות בוראו רכון על קצה כסאו כנודע]. ולכן בימים אלו לא התקיימה בקטמון 'קבלת קהל' כלל, ולא היה ניתן להיכנס אל הרבי.

אך ר' אברהם שהתמלא רחמים על קרובו החולה, חשב שאף על פי כן הוא צריך לעשות את ה'השתדלות' מצידו, לצאת לדרכו אל קטמון הרחוקה, ושם ינסה בכל דרך אפשרית אולי בכל זאת יעלה בידו למצוא איזה רגע פנוי או שעת הכושר להכניס הקוויטעל.

כששמעו כמה מחבריו וידידיו שיוצא הוא אל הרבי, שמחו על ההזדמנות לצרף אליו גם הם את פתקאותיהם. - כנהוג ונפוץ בזמנים קדומים, כשאחד החסידים יצא בדרכו אל הרבי, היה מקבץ הקווטילעך והפני"ם מאנשי עירו ומקומו, שלא היה ביכולתם לצאת בעצמם לעלות אל משכן ה'.

והנה בהגיעו קטמונה, ונכנס אל בית מעון קדשו של הצדיק, תיכף כשראהו הגבאי הנאמן המפורסם מוהר"ר שלום פויגל זכרונו לברכה, שאלו בקפידה, למה באת? ועל מה באת? וכי אינך יודע שאין שום קבלת קהל בימים אלו?!

עודו מדבר עמו, והנה לפתע נפתחת דלת חדרו של הצדיק, והרבי הקדוש בעצמו נראה צועד לאיטו החוצה. הוא התקרב אל הגבאי, ואמר לו: ר' שלום! הלא הרבי ר' אלימלך ז"ל אמר, שכל מי שיעשה טובה לצאצאיו עד עשרה דורות, ישתדל להטיב לו בזה ובבא! - למי היתה כוונתו כעת חיה, הלא בוודאי היא על ר' אברהם דנן!

ותיכף פנה הצדיק אל ר' אברהם בסבר פנים יפות, ואמר: קום אריין! [היכנס נא פנימה].

משנכנסו החדרה התיישב הצדיק על כיסא קדשו, והחל לשוחח בנעימות עם ר' אברהם, מתחילה דרש בקצרה בשלומו, ולאחר מכן קיבל מידו את כל ערימת הקוויטלעך שנשא עימו.

הפתקאות נקראו בחרדת קודש כנהוג, כשעל כל פתקא ופתקא מגיב הצדיק ואומר את דברו, לזה מברך ועל זה שואל, הכל לפי הענין.

וכאשר הגיש ר' אברהם את הקוויטעל של קרובו מאמריקה, שבשבילו היתה עיקר ביאתו אל הרבי, והזכיר שהוא חולה מסוכן השוכב על ערש דווי. - מיד בהסתכל הצדיק בקוויטעל פנימה הרצינו פני קדשו, ופנה בתוקף אל ר' אברהם: איך הייס דיר עהם צו זאגין, זאל אוף עהרין צו רעדין אויף ארץ ישראל, וועט עהם גיט זיין, און עהר וועט האבין א' רפואה שלמה! [מצוה אני עליך לומר לו, שכשיפסיק לדבר כנגד ארץ ישראל יהיה לו טוב, ותהא לו רפואה שלמה].

כששמע החולה את הוראתו ופקודתו של הרבי, קיבל על עצמו מיד לשמור פיו ולשונו, שלא לדבר סרה ח"ו בארץ הקודש. ועד מהרה התרפא לגמרי ממחלתו באורח פלא, ונעשה בריא אולם, לאורך ימים ושנים טובות.

[פרשיות, קובץ 342]

-> • <-

משמשו הנאמן של הרה"ק הרבי ר' אלימלך מלז'ענסק זי"ע, בעל ה"נועם אלימלך", התפלא מאוד להיווכח שמזה כמה ימים שאין הרבי הקדוש מניח תפילין דרבינו תם. הוא ביקש את אחד התלמידים הגדולים מבין האריות שבחבורה, לברר פשר דבר.

כשנכנס אותו תלמיד אצל רבו, גלגל את שיחתו ושאלו בין הדברים אודות 'רבינו תם תפילין', ושח לו הרבי בכאב לב, שזה כבר כמה ימים שאיננו מסוגל בשום אופן להניח את התפילין הקדושות הללו, מחמת חטא גדול שפשע בנפשו, ה' ירחם!

נחרד התלמיד ושאל, מהו אותו פשע הגדול שכל כך קשה לסובלו? הלא תשובה מהני בכל דוכתא, כמבואר להדיא בירושלמי (פאה פ"א ה"א): "אין כל דבר עומד בפני בעלי תשובה!".

פתח הרבי וסיפר ענין אותו פשע ועבירה הקשה שבידו, כאשר לפני כמה ימים היה אצלו יום עמוס במיוחד, ומעת שהשכים לפנות בוקר לעבודת בוראו ועד שעה מאוחרת בלילה לא היה לפניו כמעט רגע מנוחה, מרוב עיסוקו בקודש. והנה בסופו של אותו יום ארוך וקשה, היה עייף ומותש וחלוש מאוד, ובקושי הצליח לשרך את רגליו עד המיטה...

והנה שעה קלה אחר שנשכב במיטתו, נשמעה לפתע נקישה קלה בדלת, בני הבית ששמרו מאוד על השקט ביודעם את גודל חלישותו של הצדיק, ניגשו מהרה לפתוח חרש את הדלת, וסימנו תיכף לאדם שעמד שם, שידבר בשקט מאוד, כי הצדיק כבר עלה על יצועו.

האיש שבפתח התנצל מאוד על השעה המאוחרת, והסביר שבתו כרגע מקשה לילד, ונתונה בסכנה גדולה, ומחמת פיקוח נפש הרשה לעצמו על אף השעה המאוחרת לנסות לבקש ישועה בבית הצדיק.

בני הבית נאלצו לדחותו, והתנצלו בפניו שכרגע אין שום אפשרות להזכרה אצל הרבי, מחמת שכבר סגר את הדלת ועלה על יצועו.

ברם, לפתע נשמעה קריאה חלושה מכיוון חדרו של הרבי: "ווער איז?" [מי שם בפתח?] נשמע קולו של הצדיק. - מסתבר שאותה נקישה שנקש האיש בדלת, על אף שהשתדל לדפוק בשקט, הצליחה להעיר את הצדיק משנתו, שעה קלה בלבד לאחר שעלה על יצועו, ומכיון שהתעורר ושמע את קול המתלחשים בחוץ, שאל לפשר הענין.

נכנסו בני ביתו לחדרו בקודש פנימה, וסיפרו בפניו שיש כאן בפתח

איש שבתו 'מקשה לילד'.

אזוי שפעט?! [בשעה מאוחרת כזו?] - התרעם הצדיק, הלא אך זה עתה בקושי עליתי על יצועי ברוב חלישות!

אולם תיכף ומיד חזר בו, ואמר: אילו היתה זו בתי שלי המקשה לילד, הרי בוודאי לא הייתי מתרעם שמעירים אותי על כך בשעה שכזו... ומדוע אפוא בתו של איש ישראל אחר תהא שונה אצלי מן הבת שלי? ותיכף ציווה לשאול מן האיש את שם היולדת ואת שם אימה, ובירך בפי קדשו, שתיוושע מהרה ותלד בניקל ובבריאות שלמה.

כשהגיע האיש לביתו עם הברכה שבידו, התקבל בתרועת שמחה רבה ובברכת 'מזל טוב'! - התברר שבדיוק באותה שעה שעלתה הברכה ויצאה מפי הצדיק נושעה היולדת, וילדה בשעה טובה ובנקל, ולכולם שלום!

התלמיד הנאמן עדיין לא הבין, מה פשע עשה כאן הצדיק, ותמה ושאל בקול: און אווא איז דא די עבירה? [והיכן כאן העבירה?].

אין ד'הוי אמינא! הסביר הרבי, בסלקא דעתך שמתחילה, באותה מחשבה שחלפה בראשי מתחילה, כשהתרעמתי על כך שהפריעו את מנוחתי! הלא זהו סימן ברור שחסר לי עדיין מאוד במידת אהבת ישראל! עדיין מפעפעת בי הישות! עלי לעמול ולהתייגע מאוד בעבודת 'תיקון המידות'!

והלום בענין תפילין דרבינו תם, כתב להדיא הבית יוסף (או"ח סימן לד, ג): "מצאתי בתשובה אשכנזית (תשו' מהרי"ל סי' קלז) כלשון הזה, שני זוגי תפילין לא חזינן רבנן קשישי ז"ל דעבדי הכי וכו', גם רבינו תם עשה שאלת חלום על ככה, וכמדומה הואיל ולא נהוג מיחזי כיוהרא! ואין ליטול את השם, אלא מי שמוחזק ומפורסם בחסידות וכו'" ע"כ.

נו, פרגע איך דיר! [שואל אני לך], סיים הרבי ר' אלימלך, הלזה ייקרא "מוחזק ומפורסם בחסידות"? הלא רחוק אני מזה עד מאוד!

הגלמד לנו מטיב זה המעשה המופלא, לא במה שצריך להפסיק להניח תפילין דרבינו תם... שכן כהיום כבר נתפשט המנהג בכל תפוצות ישראל להניח תפילין דרבינו תם, ולא מחזי כיוהרא, כמו שנפסק ב"שערי תשובה" (או"ח שם רישׁ סק"ו) ע"ש. ומה גם שלפענ"ד עיקר חשש יוהרא שנפסק בשו"ע (שם ס"ג) הוא לשיטתו שפסק בסתם (שם ס"ב) שמניח תרווייהו רש"י ור"ת יחדיו כי מקום יש בראש להניח שניהם, ובזה הוי כיוהרא. אבל בזה אחר זה הרי אין נראה כ"כ כיוהרא, ויש לעיין. ואם כן בוודאי פשיטא שלא באנו מכאן להקל חלילה או לזלזל בתפילין דר"ת. - אך זאת כן עלינו לקחת לעצמנו טיב לקח מוסר, עד כמה יש לעמול ולהתייגע בעבודת התשובה ותיקון המידות, ובאהבת ישראל. שעל מחשבה אחת של הוי אמינא היה אותו צדיק מייסר את נפשו בתשובה בכל לב ונפש!

[מתוך שיחה לתשובת ימי השובב"ים, קובץ 130901]

-> • <-

שמעתי מפי כ"ק מורנו הרה"ג רבי חיים רבינוביץ שליט"א, אדמו"ר ממשכנות הרועים פה עיה"ק ת"ו. שאמר בשם אביו כ"ק הגה"צ רבי בנימין רבינוביץ זצוק"ל, דיין ומו"ץ העדה החרדית. שיש לו קבלה בידו מהרבי ר' אלימלך זיע"א, שאי אפשר לקבל יראת שמים נכונה ושלמה בלא לימוד חמש שעות רצופות!

והסמיך לזה מ"ש הרע"ב מברטנורא, בפירוש המשנה בפרקי אבות (ג, ט) "כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו חכמתו מתקיימת", מפני שהוא לומד כדי לקבל יראת שמים. וזה לשונו: "כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו. - אני שמעתי, שמקדים במחשבתו יראת חטאו לחכמתו. שהוא חושב בליבו, אלמוד בשביל שאהיה ירא חטא. וזה ע"ד שאמרו, תחילת המחשבה סוף המעשה. חכמתו מתקיימת - שהחכמה מביאתו למה שליבו חפץ, והוא נהנה בה" ע"כ.

[פרשיות קובץ 130822]

זכות בעל ההילולא תגן עלינו ועל כל ישראל — אמן!

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשמחות, לברכה והצלחה או ליארצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל הפצו"ב

לע"נ מרת הינדל בת משה ירמיהו ובלומה	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחה להצלחה בכל העניינים	לע"נ מרת חיה סאסא בת לאה נלב"ע י' סיון תנצב"ה.	לע"נ הבחור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחט"א רבי ישראל יצחק נלב"ע י"ח כסלו תנצב"ה.	גרפצ'יק טל: 02-5002321	קשת הרשת מיתוג יח"צ וקידום מכירות 02-6257948 info@keshet-hareshet.co.il

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הגך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173